Győri László

Szomszédok

A szomszédban egy öregasszony él.
Nagyjából vele egyidős,
korban körülbelül egybevágnak.
De hát nő, az nagy eltérés köztük.
Mindig a házban rostokol.
Csak egyszer látta kora reggel.
A félig ledőlt téglaoszlopon túl
hálóruhában álldogált.
Maga elé meredt, és nem mozdult sokáig.
Láthatólag nem érzékelt semmit.
Ebben is eltér tőle.
Az agyalágyultak, az elmeszesedett
erű vének közt élt éveken át,
maga is egy orvosi kifejezést visel.
– Hozzatok haza, én itt megőrülök! – hajtogatta.
Hazahozták, bár nem nagyon otthon ez a ház.
Itt borong egyedül, akik hazahozták,
messze mentek, idegenben élnek.
Ebédet úgy hoznak neki.
Kora reggel kimegy a folyosóra,
egy darabig merev,
aztán egy kicsit még életre kap.
A boltba elbotorkál, de elfelejti, hogy miért.
Tudja, hogy meghal, de azt is elfelejti.
Kora délután egyszer rátalálnak.
Ebben is különbözik tőle.

Formateremtés

Hó ül a fák
ága-bogán,
mint oda szállt
madár a fán.

Azt látni: hó,
azt látni: már
bóbiskoló,
búvó madár.

Reggel korán
munkába megy
az ember, ám
hökken, mereng,

mi ez a nagy
hóverdesés,
mit nem mutat
a hóesés?

A parkon át,
ballag, megáll,
messzebbre lát,
mint a homály.

Homály mögül
messzire néz,
köröskörül
tágabb a rés,

mint más napon,

más reggelen,
a park pagony,
szűrt sejtelem,

néz, lát olyat,
amit maga
csak néhanap
lát, vagy soha.

Kínos napok,
vigasztalan
pillanatok
viszik, rohan

a parkon át,
de most megáll.
Milyen az ág?
Ami szitál,

ami zuhog,
borul, terül,
munkába fog,
ágakra ül.

Madár, szobor?
Ágaskodás?
Hópihe, toll,
vagy általtás?

Formát teremt
a hóesés.
Nehogy leverd,
te földi kéz!